

[Ellemann-Jensen]

forhold til inflationen? Hvorfor er det ikke et akkumulerende tillæg, hvorfor er det kun 9 pct. det enkelte år og ikke 9 pct. af de tidligere tillæg? Hvis man forestiller sig en inflation på 9 pct. f. eks. i de kommende otte år, vil inflationen alene have fordoblet anskaffelsværdien, medens den dækning, man får gennem disse tillæg år for år, fordi det ikke er akkumulerende, kun vil svare til tre fjerdedele af den inflationsforringelse, der er sket af anskaffelsessummen. Der er altså en lang række problemer her, som det nok vil være rimeligt at se nærmere på, også de meget stramme regler, man har foreslået vedrørende fradrag for tab, i den skattemæssige behandling af hovedaktionærerne.

Alle disse ting generer generationsskiftet, og en del af begrundelsen for at lave dem har jo været, at man ikke vil lave en alt for gunstig skattemæssig behandling af selskabsformen fremfor de enkeltmandsejede virksomheder. Men det rejser så sandelig da mere generelle problemer om generationsskiftet i dansk erhvervsliv.

Jeg mener, det på baggrund af disse forslag er rimeligt at opfordre skatteministeren til nu at sætte et arbejde i gang, hvor han mere generelt ser på generationsskifteproblemerne, ikke bare de problemer inden for selskaberne, som er ganske åbenlyse med disse forslag, men også i de mange enkeltmandsejede virksomheder. Det må være rimeligt, om ministeren meget hurtigt sætter sådan et arbejde i gang og vel at mærke med den klare hensigt, at der skal ske en lettelse af mulighederne for at gennemføre generationsskifter i dansk erhvervsliv.

I den skattemæssige behandling af de mere almindelige aktionærer har man valgt den norske løsning og ikke den saldøløsning, som selskabsskattekommissionen ellers havde anbefalet. Den norske løsning er måske ikke en mere enkel løsning end saldometoden, men det siger man jo heller ikke i bemærkningerne. Der siger man ganske beskedent, at den nok er lettere at forstå, og det er nok også det rigtigste, der kan siges om det. Men når man nu vælger den norske løsning, hvorfor i alverden lægger man sig så fast på en 3 års grænse, hvorfor kan man ikke tage en 2 års grænse, som man dog har i det endnu socialdemokratiske Norge? I Vesttyskland har man f. eks. en halvårsgrænse. Det forekommer temmelig uforklarligt, at man her vælger en 3

års grænse, og det skaber da også en række problemer. Det skaber f. eks. problemer, når der sker beskatning ved aktiesalgsvancer inden for den 3 års periode, der er tale om, hvor man for at hindre misbrug af aktie-til-aktie-metoden indfører en ganske skadelig og ulogisk asymmetri i beskatningen; der er jo asymmetri, når man ikke har rimelige tabsfradrag, og de rimelige tabsfradrag kan man ikke have for at undgå misbruget. Det problem ville vel nok blive mindre, hvis man begrænsede perioden, så den var f. eks. 2 år i stedet for 3 år, og det ville vel også begrænse problemet, hvis man inden for denne periode måske overvejede at lave et inflationstillæg til anskaffelsessummen. Her er altså også et punkt, hvor vi under udvalgsbehandlingen må se på, om det dog ikke kunne lade sig gøre at finde en mere rimelig og hensigtsmæssig løsning på problemerne end den, der er indeholdt i lovforslaget.

Som helhed ser vi i den vestre positivt på forslagene. Vi mener, at den administrative lettelse, de indebærer, er stærkt tiltrængt – det er ganske umulige situationer, der opstår under de nuværende regler – men vi finder på den anden side, at man nok skal være varsom med at overvurdere betydningen for erhvervslivets kapitaltilførsel af dette her.

Når hr. Camre taler så varmt for behovet for øgede investeringer i erhvervslivet, er vi vældig enige, men vi har jo stadig det grundlæggende problem, at indtjeningen i erhvervslivet er så ringe af mange andre årsager, at selv ændrede regler for salg af aktier næppe vil være et tilstrækkeligt incitament til virkelig at få sat gang i de erhvervsaktive investeringer. Ganske specielt vil de fortsatte problemer i forbindelse med generationsskiftet, som jeg allerede har nævnt, kunne virke som en hæmsko.

Der er det med de forslag, vi behandler her i første omgang, at de letter salget af aktier, at de med andre ord indeholder et incitament til, at folk skiller sig af med de aktier, de besidder. Derfor er det meget vigtigt, at man samtidig foretager en dybtgående indsats for at få begrænset dobbeltbeskatningen; det er det, vi skal behandle under det næste punkt på dagsordenen. Men jeg vil gerne nævne det her, for de ting hænger for os at se meget sammen. Man kunne have haft en mistanke om, at der var kredse f. eks. i socialdemokratiet, der med nogen surhed har set